

BCU IAS/

TRAL UNIVERSITY LIBRARY

blioteca
iversității Iași

8978

1970

BIRUINȚA
VA FI A
NOASTRĂ!

LĂMURIRI PENTRU
MUNCITORUL ROMÂN

1 9 4 3

KOLLIASHI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

22 JUL 1943

Biblioteca Universității Iași

ale 37.447

BIRUINȚA VA FI A NOASTRĂ!

LĂMURIRI PENTRU
MUNCITORUL ROMÂN

26 JUN 1943

1

9

4

3

Blank page with a faint watermark reading 'BOJIA SHI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY' and some illegible markings.

Luptăm împotriva dușmanului de veacuri din Răsărit

De biruința în această luptă depinde soarta de mâine a Neamului

Mari și minunate lucruri se mai întâmplă și în lumea asta a noastră!

Este de neînchipuit, cum se răstoarnă unele situații și cum vântură soarta istoria popoarelor, că aproape nu le mai poți recunoaște, dela un an la altul!...

Căci, într'adevăr, cui i-ar fi putut trece prin gând, acum câțiva ani, că soldatul român, omul dela plug, muncitorul din fabrică și intelectualul, ar ajunge vrecodată, cu armele, până pe bătrâna Volgă, ori în Caucaz?

Cine, oare, ar fi avut năstrușnicia de

2

minte, să-și închipule că noi Românii am putea trece Nistrul, Bugul, Niprul, Donuțul și Donul, ca pe niște înguste pâraiașe nebăgate în seamă, ducând peste nesfârșite stepe și culmi de munți, aproape de Cer, culorile dragi ale drapelului nostru!

Dar ce aduce ceasul, nu aduce anul... spune o cuminte vorbă dela noi.

În mai puțin de zilele unei luni dela mobilizarea din 21 Iunie 1941, soldatul acesta al nostru, modest dar bărbat, a putut scoate din lanțurile unei amarnice robii, pământurile scumpe ale celor două mândre provincii românești, Bucovina și Basarabia.

A trecut apoi Nistrul ca o nălucă, dincolo pe câmpia Transnistriei lui Duca Vodă, unde-l cheamă sânge de frate în-genunchiat și năimit și unde n'a întârziat să vină.

Așa se face că, Armata Română ajunsese la sfârșitul anului trecut pe Don, în stepa de lângă Volga și pe crestele Caucazului, în Rusia cea atât de atotputernică, și temută până acum câtăva vreme.

Da, iată, se apropie doi ani de când frații noștri, copiii noștri, al meu, al dumitale, al tuturor, se găsesc în încleștare de moarte cu unul din cei mai aprigi dușmani ai neamului românesc, cu bolșevicii.

Lupta aceasta pe viață și pe moarte a cerut grele jertfe și e menită să slăbească puterea — ce devenise de neînfrânt — a dușmanului nostru, să ne asigure libertatea și întregirea hotarelor, cu un cuvânt să ne facă să nu mai trăim veșnic cu teama unui vecin la Răsărit, totdeauna setos de cuceriri și mereu râvnitor la avutul altuia.

Val de primejdii, din Răsărit

Cât ne-a păscut pe noi Răsăritul!

Cât ne-a împiedicat idealurile noastre de Nație muncitoare, cât a întârziat dezvoltarea noastră de popor cu rost mare în lume, acest Răsărit blestemat!

Sute de ani la rând, s'au pornit asupra noastră din această parte a lumii puhoaiile de barbari, unii mai sângeroși decât alții, mai infometăți și mai puși pe jaf.

Vetrele ne-au fost pustiite.

Căminurile dragi ale strămoșilor, prefăcute în cenușă...

Pe atunci, Românii abia mijeau ca Nație. Inspăimântați de groază, părinții noștri își duceau viața prin peșterile munților, pe văile adânci ale apelor și pretutindeni pe unde puteau găsi ascunziș de furia sălbaticilor.

Din ținuturile Crimeii și ale Mării de Azov, s'au năpustit pe pământurile noastre.

De câte ori n'au dat ei de lucru Moldovei, Munteniei chiar, Voevozilor și Domnilor noștri, cei atât de dârzi, pentru apărarea moșiilor lor! Țăranii, în frunte cu părcălabii, ieșeau la margine de țară, se măsurau cu dușmanul, îl băteau și-l puneau pe fugă spre locurile de unde venise.

Dar n'apucau bine părinții noștri să se'ntoarcă la vetre. Casele și ogrăzile încă mai ardeau; jalea și plânsul nu se potoliseră și alți vrăjmași erau vestiți de focurile depe dealuri, de puști și buciume, de clopotele bisericilor și chiotele clăcașilor graniței.

Cu Crucea'n față, cu pumnalul la spate...

După lungul șir de barbari ce-au bătut la porțile Europei, s'a pornit apoi poporul muscălesc, Rușii de azi.

Râvnind bunurile noastre, muscalii se ridicau adesea să ne ajute împotriva altor dușmani, zicând c'o fac de dragul Crucii, mințind că vor să apere Credința. Dar abia puneau piciorul pe pământul nostru, că se și socoteau stăpâni.

Astfel s'a întâmplat de multe ori în veacul trecut și numai noi știm cât ne-a costat ajutorul militar pe care ni l-au dat...

Când nu puteau reuși cu armele și cu teroarea, porneau cu vicleșugul și cu târguiala pe la împărățiile apusului.

Așa i-a cunoscut istoria dealungul ei, și așa au rămas până în zilele noastre: înșelători și cotropitori. Căci dacă ar fi să ne gândim numai la ce am avut noi de suferit din partea lor și încă nu i-am fi denumit din destul.

Dealtfel, toate statele mici, hărăzite să trăiască în vecinătatea Rusiei, au avut

aceeași soartă: au fost încălțate sau umplute, când le-a venit poftă celor dela Petrograd, ori, acum în urmă, celor dela Moscova. Fiindcă, fie sub regimul țarilor, fie de douăzeci de ani încoace, sub boșevici, Rusia a rămas aceeași de totdeauna: tiranică, batjocoritoare, sfidătoare a dreptului altuia la viață și viață nicăieri pornită pe cuceriri și stăpâniri, ceea ce nu e al său.

Sub țari, păstrători, apărători și sprijinitori ai credinței ortodoxe, deci oameni cari făceau mare caz de evanghelie și de Hristos, guvernele unui popor pravoslavnic, până în măduva oaselor, au putut dovedi atâta răutate, atâta viclenie și atâta sete de stăpânire, în legăturile sale cu vecinii, încât istoria nu cunoaște seamănă.

Pe atunci, tăria Rusiei imperiale și întemeia pe puterea nesfârșită a țarului tatăl tuturor rușilor — cum i se spune popular.

El tăia și spânzura.

Nu râvnea Petru cel Mare să stăpânească lumea?

Impărăteasa Ecaterina nu ajunsese ea însăși capul încoronat, care hotăra pacea sau războiul și de care depindea soarta altor popoare din restul Europei?

Sporind în victorii, Rusia sporea în ambiții și pofta pentru și mai multe cuceriri.

Noi n'am fi avut nimic cu „sfânta” Rusia a țarilor, dacă aceștia ne-ar fi dovedit, că n'au nimic cu noi.

Dar cu cât ne știau mai singuri și mai fără putere ca să ne apărăm, cu atât ne încălcau și ne umileau, răpindu-ne drepturile noastre din străbuni, neținând seama de drept și nici de dreptate. Așa, cu anasâna, ne-au răpit la 1812 Basarabia și-au stăpânit-o o sută de ani.

Invinsă în 1855, în războiul Crimeii, e forțată să ne dea înapoi cele trei județe de miază-zi ale ei, Cahul, Bolgrad și Ismail.

Cum era înfrântă și pusă la locul ei de celelalte state ale Europei, cum făcea pe umila și pe înțelegătoarea.

Apoi, când îi venea iarăși apa la moară

și se semețea, îndată scotea ghiara și hat pe-o provincie sau pe-o bucată de pământ străin, fără să dea seama, fără să-i pese. Se opuneau unele puteri apărătoare ale dreptății, arătau cancelariile Europei că pe nedrept i s'au luat cutărui stat, cutare colțuri de țară; că în Basarabia trăesc Moldoveni și nu Ruși; că aci sunt până azi în ființă urme ale Voevozilor și ale Domnilor moldoveni, că dăinue graiu și credință străbună.

Zadarnic.

Iată de ce totdeauna am avut a ne teme de valul barbar al Răsăritului. Intre noi și ei, trebuie să recunoască oricine, a fost totdeauna prilej de vrăjmășie firească, — am putea spune. Oricât de mic, Statul Român e puternic, fiindcă se întâlnesc într'însul interesele marilor popoare din Apus.

Marele nostru poet național, Mihail Eminescu a văzut de mult, încă din vremea sa, pericolul pe care-l prezenta o Rusie mare și puternică, pentru noi.

El scria undeva: „...îndată ce Statul

Român s'ar surpa, Istōria Eurōpei ar intra într'o fază cu totul nouă".

Pentru Rusia, România a fost totdeauna o stavilă supărătoare.

„De câte ori rușii se vor pune în atingere cu noi, vor trebui să simtă superioritatea individualității noastre, vor trebui să fie supărați de acest simțământ și să ne urască mai mult și tot mai mult“, încheie acest mare poet al nostru un articol al său de politică din afară.

„Simțindu-se latini, Românii resping orice întovărășire de năzuințe cu poporul slav de aici din Răsărit și stă aici, între Dunăre și Carpați, ca un zid de despărțire"...

Istoria Rusiei, studiată în legătura ei de cauze și urmări, ne-o arată pe aceasta totdeauna gata să cutropească și să provoace, începând dela țarul Ivan al patrulea cel Groaznic și până la Stalin.

Numai atât de-ar fi, și lupta la care ne-a chemat Conducătorul Statului, Mareșalul Antonescu, trebuie s'o privim ca singura noastră posibilitate de mântuire. /

Dar Rusia a devenit mai apoi și comunistă. Iar credințele ei vrea să ni le impună și nouă și altora. Ca să izbutească ne-a forțat mâna, ocupând într'o bună zecime cele mai dragi provincii ale noastre: Bucovina și Basarabia,

Trebuie să stăm cu mâinile în sân?
Desigur că nu.

Deaceea ne găsim azi în încleștarea pe viață și pe moarte cu dușmanul nostru cel mai temut. — Dacă-l învingem, mai trăim. Dacă nu, ne așteaptă moartea!

Armata Roșie a ajuns la sleirea puterilor

**Cu toate câștigurile de teren din iarnă,
Isbânda va fi a noastră**

Este lucru cunoscut că armata roșie nouă, cu care Stalin face azi cele mai disperate eforturi să-și apere bolșevismul, s'a născut numai în urma șiroaielor de sânge cari au curs din asasinările ofițerilor țariști.

Generalii Tukacevski, Putna, Jegorov, Bielov, Kovalenko, Mareșalul Bluecher și ceilalți au căzut victime comuniștilor, pentru că erau împotriva tovarășiei cu evreii cari urmăreau stăpânirea lumii și-și găsiseră un bun mijloc de luptă în acelaș scop al Slavismului din Răsărit.

Fiindcă trebuie să știe toată lumea și să nu lăsăm minciuna să-și facă mendrele până la urmă: armata sovietică nu apără Statul rus, ci luptă pentru menținerea la putere a partidului comunist și a conducătorilor săi îmbogățiți pe spinarea țărănilor și a muncitorilor.

Conducătorii întronați la Kremlin, după ce au trecut prin sânge pe țară și familia sa, vor acum să-și asigure prin teamă și teroare devotamentul marelui mulțimi ruse. Altfel nu s'ar putea explica nici nevoia de comisari politici, nici poliția secretă și spionajul atât de întins în armată.

O mână de revoluționari, dornici să fie mari prin îngenunchierea altora, conduce prin frică și continuă urmărire, armata de soldați ruși fără nici o credință și fără niciun ideal.

Cum foarte bine se exprimă d. general Pantazi, Ministrul Apărării Naționale, armata roșie a luat înfățișarea morală a partidului comunist.

Aceasta o dovedește lămurit până la

ce grad a devenit armata roșie armată de partid.

Știind prea bine că în sânul armatei sunt încă și până azi mii de ofițeri potriviți regimului, Stalin a trebuit să procedeze imediat și la unele schimbări în comanda-
mentele superioare ale forțelor comu-
niste.

Astfel, după ce și-a arătat mânia împo-
triva generalilor comuniști, a numit în
locul lui Vorocișilov pe generalul Sapoșni-
cov, comandant al operațiunilor, Vorociș-
ilov urmând să treacă în Caucaz.

Generalul Sapoșnicov fusese colonelul
prețuit în armata imperială a Țarului și
până acum duraseră încă simpatii printre
ofițerii de azi... comuniști. Stalin îl pă-
strase, vezi bine, pentru vremuri grele...

**Măcelurile din armata roșie. Oamenii
închisorilor, buni pentru front...**

Sunt cunoscute, deasemeni, răzbunările
sângeroase ale lui Stalin și ale oamenilor
săi, împotriva a o mulțime de ofițeri din

armata sovietică, bănuți dușmani ai regimului comunist.

La răstimpuri destul de apropiate, pe motiv că voește să facă „curățenie” în armată, au fost împușcați numeroși ofițeri superiori, dintre cei mai capabili; alții, deasemeni, condamnați la deportare în Siberia, iar alții puși pe linie moartă.

Cu sprijinul acelei faimoase poliții secrete numită G. P. U., Stalin a pus să se verse mult sânge, hotărînd descori astfel de „curățenii” în armată.

Așa bunăoară, în 1928, — ca să nu începem mai dinainte, — au fost împușcați, după un răsunător proces, cei învinuiți că au sabotat „planul de cinci ani” sovietic.

În 1930, după procesul „Trădării”, Stalin a poruncit împușcarea unui număr de 350 ofițeri superiori.

În 1935, a trecut la rînd curățirea „Vechi Gărzi Comuniste”

În 1936, s'a desfășurat procesul împotriva centrului „Trotzki-Zinowiev”. urmat de procesul Rađek și Spokolnicov,

In 1937, s'a produs cea mai răsunătoare dintre „curățeniile” poruncite de Stalin, ajutat de poliție și siguranță, care a dus la împușcarea Mareșalului Tukacevski și a altor 17 generali, precum și a patru mii de ofițeri superiori.

După aceea, măcelul împotriva celor potrivnici regimului comunist, n'a încetat.

In 1938, au fost împușcați 800 de ofițeri „cekiști”, care făceau parte din grupul politic Rikow-Bukarin, dușmani ai lui Stalin.

In sfârșit, chiar în 1939, Stalin a pus la cale procesul Marinei Sovietice, care s'a terminat cu moartea a 11 amirali și 1.700 ofițeri marinari. Se pare că aceste grozave executări în rândurile armatei sovietice, pornite împotriva numeroșilor ofițeri potrivnici regimului, nu s'ar fi oprit nici până acum. Dar Stalin și-a dat seama cât de descompletate ar fi rămas comanda-mentele militare, dacă ar fi continuat.

Am înșirat aci aceste câteva date mai răsunătoare de „curățenie” în armata so-vietică, fapte dovedite și stabilite, spre a

face să se vadă că regimul comunist are și azi încă mulți dușmani, chiar înăuntrul Rusiei.

Toate aceste execuții urmate an după an au dus la o slăbire a comandamentelor militare ale armatei, surprinse de războiu în această stare.

Dealtfel, înțelegând unde a dus și unde poate duce această lipsă de comandanți, Stalin a dat ordin să fie eliberați din închisorile Siberiei toți ofițerii condamnați ca potrivnici regimului și să fie încadrați în unități speciale de deținuți de drept comun.

După aceste semne, și după multe altele, printre care și prezența pe front a elevilor Școalei de ofițeri din Moscova, se poate vedea că forțele sovietice se află în perioada de istovire generală.

Așa dar, după douăzeci de luni de războiu, puterea armată și puterea productivă a Rusiei au slăbit mai mult decât s'ar fi putut bănuși. Amândouă aceste puteri sunt aproape de sleire.

Din date arătate de aliații bolșevicilor,

reiese că au fost scōși din luptă, cinsprezece milioane de oameni, ofițeri și trupă, socotiți astfel: șase milioane prizonieri, cinci milioane morți, patru milioane răniți.

În mai puțin de doi ani de războiu, conducerea iudeo-comunistă a Sovietelor a pierdut trei părți din armata sa regulată, pierdere care e cu neputință să fie pusă la loc cât timp va ține războiul.

Și acestea sunt pierderi avute până în vara anului 1942, când nu fuseseră încă angajate marile bătălii de pe Don, Volga și Caucaz.

Cine a făcut războiul, sau a trecut prin ținuturile ocupate de armatele germano-române, și-a putut da seama de aceste pierderi, văzând cu ochii lagărele nenumărate de prizonieri, șifurile de ucraineni lăsați să se întoarcă liberi acasă, la ogorul și treburile lor și de nenumărate unități de luptă bolșevice, în mare măsură fărâmițate și descompletate.

Starea aceasta de slăbire a armatei sovietice a adevărit-o însuși Iosif Visario-

novici Stalin, Conducătorul Sovietelor, într'un important consiliu de războiu ținut în Stalingrad, la 24 Iulie 1942.

După desbateri furtunoase la care au fost de față și generalii sovietici cei mai de seamă, trist și plin de amărăciune din cauza pierderii atâtor lupte, Țarul roșu s'a adresat generalului Timoscenco cu următoarele cuvinte:

— „Conduci războiul, ca un lăcătuș!...”, făcând, bine înțeles, aluzie și la generalul Vorosilov, o altă căpetenie a armatei sovietice, pe vremuri meșter lăcătuș.

Acest fel de a vorbi generalilor săi, plin de ciudă și peste măsură de mânios că vede spre ce dezastru merge, nu putea arăta altceva, decât că pierderile armatei sovietice sunt cu neputință să mai fie înlocuite și că o mare primejdie paște Uniunea Republicilor Sovietice Socialistă Rusă.

**Bolșevicii sunt dușmanii de moarte
ai neamului nostru, pe care
l-au batjocorit și l-au umilit**

**Dacă-i lăsăm, ne supunem de bună
voie morții**

După ce-au tras împotriva noastră sa-
bia, bolșevicii, împreună cu tovarășii lor
Evreii, ne-au supus la tot felul de bat-
jocuri și umilințe.

Vom putea noi să uităm vreodată,
chipul josnic în care această alianță duș-
mană ne-a terfelit ce-am avut mai scump
ca popor cinstit, cu tradiții de viață creș-
tină și cu atâția morți pentru Neam dea-
lungul veacurilor?

„Sub arșița nămieților, prin praful
gros al drumurilor, când ostașii români

părăseau cu frunțile cernite ca de doliu, pământul străbun al celor două provincii, îndurând umilirea uniformelor scuiate, grindina de înjurături și hule la care nu se îngăduia să se răspundă — ura sălbatcă a jivinelor de dincolo de Nistru s'a descoperit în toată goliciunea ei spurcată.

Cei ce au trăit atunci aceste crunte zile nu s'au mai desmeticit multă vreme. Ii urmărea vedenia spurcată a acelor mândre batalioane române insultate de pleava hai-manalelor perciunate; și clocoteau de mânia amintirii acestei retrageri a unei întregi oștiri, sub lașele huiduiri ale gloatelor revoluționare de prin târguri. Către piepturile bărbătești și către semețele împodobiri ale drapelelor, sburau scuiăturile stârpiturilor cu priviri de hiene, se năpusteau până și balabustele să-și svârie lăturile și jegul în obrazul ostașilor ce abia își stăpâneau mânia și desnădejdea. Iar cei care asmuțeau acest ticălos viclim, — pretutindeni, nu erau să fie numai derbedeii și tâlharii, ci și *dezertorii de*

până eri, care aveau să fie „politrucii” de mâine.

Cei care încurajau și porneau aceste ofense banditești erau înșiși șefii comunismului năvălitor și comandantii unităților sovietice.

Atât de întunecate le erau mințile de clocotul urii și de nesațiul răzbunării, încât nu puteau răbda să aștepte nici măcar cele câteva zile statornicite pentru evacuarea provinciilor silnic răpite.

Atât de sălbatec răbufnea în sufletul acestor vrăjmași, ura de moarte, încât chiar să fi încercat furtuna văzduhului să-i pună frâu și stavilă, și încă n'ar fi putut potoli setea de distrugere a oștirii roșii.

Se năpusteau călăii cu nesaț de fiare hămisite, căsăpind pe ostașii români răsteliți de unități, lipind revolverele la tâmpla ofițerilor care-și executau înțelept ordinele.

Și acestea nu erau decât cele dintâi mijri ale cruzimii căci cu puțin mai pe urmă, a și început a se deslănțui asupra

Moldovenilor robiți, asupra satelor jefuite, asupra altarelor batjocorite, răzbunătoare urgie a teroarei revoluționare"...

Da!

Am fost batjocoriți!

Peste obrazul onoarei Neamului, palmele iudeo-comuniste au izbit fără milă!

Ofițerii și soldații români, frații sau copiii noștri, au suferit murdăriile și loviturile celei mai sălbatece uri, pornite din lagărul de fiare al evreilor și al comuniștilor ruși.

„Cel care a trăit atunci aceste clipe, păstrând în suflet mândria de om, a jurat că nu va putea vreodată nici să ierte, nici să uite... Sălbăticia cu care dușmanul nostru și-a asvârlit în fața noastră ura, nu putea fi nicicând uitată”.

Depășea puterea noastră de iertare creștină, tot ce-am îndurat dela acești oameni, cari ne voiau definitiv desființați.

Iată de ce trebuia să pornim. Altfel, n'am mai fi putut avea nici un drept soare. Zilele care aveau să vină ar fi fost negre, viitorul nu ne-ar fi adus decât

moartea, ca Nație, iar ca popor cu menire în lume, ar fi trebuit să punem punct unei istorii clădite pe atâtea jertfe, cu atâta sbucium și cu atâtea suferințe.

De aceea am răspuns provocării dușmane din Răsărit și avem credința că ne-am făcut cea mai românească datorie.

Venise sorocul! Bătuse ceasul dreptății de Sus. Armata de neînvins a Marelui Reich German a pornit atacul. Atunci, a venit și vremea noastră. Ne-am alăturat și noi încrezători în biruința deplină celei mai puternice armate a lumii și am pornit să spălăm rușinea Neamului pe nedrept pălmuit și umilit.

În sarcina sa grea, de a reda Nației încrederea în puterile ei, iar Neamului dreptatea ce-i fusese călcată, Mareșalul Antonescu a chemat pe Români la luptă.

Era o sfântă datorie de Români, de a răspunde.

Și Românii au răspuns. Se știe în ce înălțător chip și cu câtă înțelegere au consimțit ei la jertfa pentru Dreptatea noastră.

Ca și strămoșii noștri la chemarea lui Ștefan, ostașii de azi ai tânărului Rege Mihai, au simțit câtă viclenie, câtă aprigă dorință nutrește dușmanul de totdeauna din Răsărit, pentru a ne zdrobi și a ne risipi țara.

Deaceea, în mai puțin de trei luni de războiu, au eliberat Basarabia și Bucovina, de sub călcâiul moscovit, le-au redat trupul întreg al Țării și au înaintat apoi biruitor până în ținuturile Caucaz, Volga și Don.

Faima lor de viteji luptători străbate de aproape doi ani largul. Este o cinste care ni se face ca Neam, și din această cinste ne împărtășim cu toții, fiindcă la Stalingrad și în Caucaz, cot la cot cu soldații germani, au luptat și ai noștri, oameni cu carte, alături de plugarii și muncitorii României .

Dușmanul trebuie zdrobit!

Acești ostași au înțeles prea bine, că drumul lor nu se poate opri la marginea hotarului pe care l-au întregit prin stră-

dania și jertfa lor. Ei și-au dat seama că sângele românesc ar fi curs degeaba și toate sacrificiile noastre zadarnice ar fi rămas, dacă s'ar fi mărginit să alunge dușmanul și să-l lase liniștit la el acasă, căci, acesta s'ar fi sculat iarăși, și niciodată n'am fi avut pace și liniște.

Armatele rusești, asmuțite de jidovii nesătui de sânge creștin, ar fi căpătat timp, s'ar fi refăcut, s'ar fi împuternicit și din nou s'ar fi năpustit asupra noastră.

Și cine știe ce soartă am fi avut atunci!

Dușmanul dela Răsărit trebuia urmărit pas cu pas, căutat în toate vizuinile lui, slăbit în rezistența lui, până ce va putea fi definitiv răpus.

Nu ne-au învățat pe noi părinții că „o izbândă nu poate fi pusă pe temelii puternice, decât când dușmanul nu mai poate ridica brațul blestemat împotriva-ne?”.

Ștefan cel Mare — și ca dânsul mai toți voevozii — luptând împotriva năvălitorilor, nu se mulțumeau doar să-i alunge depe trupul sfintei și blajinei Moldove, ci-i puneau pe fugă, urmărind cetele năvăli-

torilor, până departe peste apa Nistrului...

Puteam să facem altfel, când, îndată ce am ajuns la Nistru, dușmanii ne pân-deau cu mii de guri de foc pe „linia Stalin“?

După ce am depășit-o, nu s'au retras apoi în Ucraina, distrugând totul în calea lor?

Nu s'au cuibărit, după aceea, în beciurile Odesei, de unde ne-au împrôșcat cu foc și moarte?

Bolșevismul apare asemeni unui balaur cu o mie de capete. Am cucerit cu eroice jertfe Odesa, l-am înfrânt la Marea de Azov, am cucerit Crimeea. Dar balaurul încă mai trăia. Nu și-a arătat din nou capul, la Feodosia, la Sudak, Eupatoria și în alte locuri, chiar de sărbătorile Crăciunului 1941?

L'am răpus și de data aceea. Și nu ne vom lăsa, până nu-l vom răpune definitiv. Căci după cum Făt Frumos nu vără spada în teacă până când nu doboară balaurul, tot așa și noi, împreună cu bravul

ostaș german nu ne vom lăsa până nu vom nimici bolșevismul".

Căci, altfel, ia să ne gândim puțin: ce-ar deveni țara noastră condusă de nesătioasa națiune slavă bolșevizată, care e Rusia?

Familia va fi decăzută din rosturile ei cu scop divin. Viața socială nu va mai fi, pentru că Statul bolșevic n'are nevoie de om decât ca să-l exploateze. Atunci cu toții am deveni simple numere de registru cu atâtea și atâtea și atâtea datorii, dar fără niciun drept.

Toată munca, toate sforțările oamenilor n'ar avea alt țel decât îmbogățirea conducătorilor pentru idealuri cu totul altele decât cele ale liniștii și fericirii mulțimii. Foametea și mizeria ar fi urmarea acestei nesătute dorinți de îmbogățire a Conducătorilor pe spinarea muncitorului și a țaranului.

Fără ogor, nu va mai fi nici vatră. Fără vatră, nicio legătură cu pământul, deci nici cu cei dinaintea ta, nici cu cei ce vin după tine.

Așa a fost vreme de aproape un sfert de veac în împărăția sovietică. Tirania comunistă impusese cu silnicia cea mai sălbatecă, sărăcia și supunerea oarbă, pentru ca jidanii cocoțați în vârful conducerii să-si poată ajunge scopul de distrugere a celorlalte popoare.

O generație întreagă a fost nimicită. Cei scăpați cu viață erau trimiși sub plesnitura cnutului, ca turmele la tăcere, fără crâcnire. Ca să nu-și piardă pâinea câștigată cu atâta trudă, milioane de robi își încovoiau spinarea și tăceau.

Era raiul bolșevic!...

Iată ce ne-ar aștepta dacă Statul bolșevic ar mai reinvia vreodată!

Ce mare blestem ne-ar paște, dacă am fi careva dintre noi ispitiți de falsa propagandă pe care Moscova nu încetează s'o trâmbițeze zi de zi la Radio și la Londra.

Am putea suferi veacuri la rând nimicirea Neamului, robia și tirania cnutului acelei istorii a Rusiei de totdeauna, pe care nicidecum lumea n'o poate uita!...

Bolșevicii au tras sabia împotriva României

**Lupta noastră trebuie să ne scape de
acest dușman**

Sute de ani la rând a trebuit să ne temem și să suferim de pe urma setei de stăpânire a vecinului nostru dela Răsărit. Țarii, în dorința lor nestăvilită de a avea cât mai mulți supuși și de a-și întinde la nesfârșit împărăția, nu țineau socoteală de nimic. Nu-i dădea suferința popoarelor mai mici și nici n'aveau să se rușineze de ele. Iar cât despre nedreptatea pe care o făceau altora, la fel nu se înduioșau niciodată. Ei țineau una și bună: Poporul slav din Răsărit să fie stăpânul tuturor celorlalte popoare.

Dar spune o vorbă mare că nimic nu durează, din ceeace se face fără voi istoriei. Astfel, nici împărații Rusiei, cât au fost ei de mari și străluciți, n'au putut lupta împotriva istoriei. Poți nedreptăți pe cei mai mici și mai nepu-tincioși decât tine, dar vrerea de Sus greu o poți înfrunta.

Și așa, au căzut și împărații și împărăția, când nimeni nu se aștepta la un asemenea dezastru.

N'a fost însă destul această rostogolire în haos. Ispășirea păcatelor țariste trebuia să fie și mai aspră. Pravoslav-nica Rusie n'a avut nici de aci încolo noroc mai bun. Dimpotrivă. A căzut din lac în puț: în revoluție, în măcel, în tirania comunismului.

Pe noi Români, nici această schimbare nu ne-ar fi interesat și n'am fi avut nimic cu soarta ce se pregătea poporului de peste Nipru, dacă comunismul ar fi adus pentru viața noastră de stat, prin întronarea lui la Moscova, mai multă

liniște, mai multă dreptate și mai multă siguranță.

Dar.. de unde!

Dregătorii și conducătorii revoluției ruse nu veneau să îndrepte, nici să vindece rănilile dinlăuntrul bolnavei Rusii, sau să înceapă altă politică în afară, față de Statele mai mici, atâta vreme lovite și hărțuite de guvernul țarilor.

Aduceau în schimb poporului rus, o altă teroare, iar vecinilor amenințarea pieirii.

Douăzeci de ani am fost astfel siliți să trăim cu frica'n sân, amenințați, urmăriți pas cu pas și fără încetare ispitiți de curierii comunismului, care voiau să ațâțe și la noi revoluția și să întorneze fărădelegea.

Indată ce au înecat în sânge țarismul, cu oamenii și tradițiile lui, au închis ca'ntr'un zid chinezesc granițele, au tras obloanele, și nimeni n'a mai putut afla ce se „lucrează” și ce se urmărește în noua politică comunistă.

Dorințele lui Ivan cel Groaznic, ale

lui Pătru cel Mare, ale Caterinei și ale tuturor țarilor, de a stăpâni lumea, prin întinderea tot mai mult a puterii rusești, n'au fost uitate. Ba, au fost chiar sporite.

Acea lozincă a străngerii la un loc a tuturor slavilor și stăpânirii Europei, s'a făcut din ce în ce mai fluturată, și din ce în ce mai mult a ațâțat pofta și a preocupat pe noii puternici ai Moscovei.

Pofta aceasta de lărgire și întindere a puterii rusești s'ar putea zice că a sporit alături de producția de armament și de pregătirea războiului ce urma să se deslănțuiască curând pentru atingerea acestui scop.

Care altele dintre statele Europei, afară de noi Români și de Finlandezi, aveau să se teamă, cele dintâi, de această amenințare, ce venea în rostogolirea sa asemenea unui uriaș tăvălug, având să distrugă și să acopere în moarte, orice încercare de împotrăvire a națiunilor puse de soartă în calea lui?

Și ce facea mocnea în ascuns, ceea ce se urzea împotriva statelor mici și a Eu-

ropeli întregi, a izbucnit într-o bună zi împotriva Finlandei.

Era prima cursă de încercare a materialului de războiu, pe care douăzeci de ani la rând îl pregătiseră în fabrici și oțelării, luând pâinea dela gura țăranului și muncitorului, pentruca Statul bolșevic să se poată înarma până în dinți, pentruca Moscova să deslănțuie cel mai fioros din războaiele lumii.

După Finlanda, urmam noi la rând. Motivul provocării era de mult găsit: Basarabia înapoi. Și, pentruca durerea să ne fie și mai mare, iar umilirea fără margini, pretindeau în plus, ca dobândă: Bucovina. Ca, dacă cumva ne-am fi găsit ispitiți să șovăim, să aibă temeiul de a ocupa și Moldova până la gurile Dunării.

Gurile Dunării! Idealul de veacuri al Rușilor, al Petrogradului și al Moscovei...

De când se străduiește politica Rușilor să ajungă la gurile Dunării!

Dar trebuia să vină vremea.

Și vremea venise.

O! Vara aceea a lui 1940! O! acel 22

Iunie, când ni s'a pus sula în coaste, când ni s'a poruncit să deslipim dela sufletul nostru Basarabia și Bucovina, pentru a le lăsa pradă jafului și robiei! Bolșevicii și-au dat repede arama pe față. Au scos sabia și au pregătit ștreangul împotriva poporului liniștit și muncitor dela gurile Dunării.

Care Român nu s'a cutremurat?

Cine a rămas nepăsător în fața grozăviei?

Cine n'a strâns între dinții săi, indignarea împotriva mișeliei?

Văzusem de atâtea ori ce înseamnă vecinătatea Rușilor. Ne incredințasem cu amărăciuni și jertfe, că nu ne vor binele, că ne voesc șterși depe fața pământului și nu ne hotărisem încă să ne revizuim puterea; să ne pregătim armata, pentru a putea rezista setei de stăpânire și robie...

Poate că unde ne bizuiam prea mult pe dreptatea noastră, pe firea noastră de popor liniștit și muncitor...

De primejdiile setei de cuceriri a vecinului din Răsărit, n'am fi scăpat, însă,

chiar dacă am fi fost mai buni decât în-gerii, chiar dacă ne-am fi băgat în gaură de șarpe. Ei tot acelaș lucru l-ar fi făcut, tot așa s'ar fi purtat cu noi, fiindcă le eram piedică în calea către stăpânirea lu-mii; fiindcă planul lor nu putea rămâne în mijlocul drumului.

Și planul lor era: *Să nu mai fim.*

Trebuia mai întâiu ca noi să fim în-ghițiți; iar după aceea pofta să le crească mâncând.

Iudeo-comuniștii se voiau stăpâni ai lumii.

În 1918, cu multe jertfe de sânge, am izbutit să ne reîntregim țara, să ne adu-năm frații la un loc și să ne regăsim la vechile hotare străbune.

Douăzeci și mai bine de ani, am trăit într'o țară mare și unită, așa cum ne-o lăsaseră strămoșii.

Dar vecinul din Răsărit nu ne voia nici de data asta pe toți la un loc, uniți și puternici.

Răsturnarea din Rusia țaristă, revoluția

care adusese în frunte puterea iudaică, nu venea să schimbe, nici să împutineze vechile pretenții de stăpânire a lumii.

Dimpotrivă.

Mai mult decât oricând, Statul bolșevic al Sovietelor socialiste ruse, manevrat din întuneric de iudeo-comuniști, aducea din nou asupra Europei, vechile planuri imperialiste.

Dar de data asta, setea de imperialism slav venea întovărășită de setea de iudaizare și comunizare a lumii, urmărită de un lung șir de ani de înainte mergătorii comunismului.

Acum, poftele nesățioase ale poporului slav bolșevizat crescuseră. Unite în ascunsele uneltiri iudeo-masonice, ele trebuiau să înceapă lupta.

Prin puterea de neînfrânt la care bolșevismul ar fi ajuns, Evreii de pretutindeni n'ar fi făcut decât să se alătore acestei lupte, numai cu scopul de a-și atinge țelul urmărit veacuri de-a rândul de Iuda cel prigonit: Israel stăpân al lumii — și numai el.

Cinstea mare la care ajunseseră Evreii în conducerea revoluției și în statul comunist era cea mai bună dovadă că de-acum încolo, planurile politice ale slavismului bolșevizat începeau să se împletească cu țelurile revoluționare ale inamicului.

România trebuia atacată pe două laturi: pe latura politică a fruntariilor, ținând distrugerea noastră ca popor; pe latura spiritualității noastre, ca țară creștină. Astfel, se atingeau ambele scopuri ale hidrei revoluționare iudeo-comuniste înscăunată în Kremlinul țărilor de altă dată.

Și în vara lui 1940, această alianță de zdrobire a lumii creștine a trecut la fapte: la fapta mârșavă de batjocorire a tot ce am avut mai scump dealungul istoriei noastre naționale.

Ne-au trimis mai întâi poruncă, — acel „ultimatum” blestemat care ne-a cernit sufletele, — să liberăm Basarabia și jumătate din frumoasa Bucovină, pentruca în câteva zile să le ocupe armata roșie,

pentru ca pământurile noastre dragi moștenite din străbuni să fie îngenunchiate de cisma tiranică a comunismului.

Ne-am supus, fiindcă n'aveam încotro. Eram prea mici ca să ne putem măsura cu „colosul” ce se năpustea peste trupul țării aceștia de muncitori pașnici și liniștiți.

Apoi, nu ne puteam bizui nici pe sprijinul altora. Văzusem cu ochii ce pățiseră popoarele care nădăjduiseră în ajutorul de peste mări și țări.

Dar supunerea noastră, pentru a trece acel greu ceas, nu însemna punerea mâinilor pe piept. Trebuia s'o știe oricine din dușmanii noștri, care profitaseră de acel nefericit prilej.

Și mai trebuie s'o știe încă și cei din afară, dar și cei dinăuntru: Nu ne obișnuim noi Românii, așa de ușor, cu ideea morții și nu ne lăsăm furați, nici îngenunchiați, până la urmă.

Armatele germane și române stăpânesc cele mai bogate regiuni din teritoriul Rusiei Sovietice

Isbânda va fi de partea noastră

Sleirea puterii armate a Sovietelor, destul de hotărîtoare și ea în ceea ce privește sfârșitul războiului, nu este singura care pregătește prăbușirea comunismului.

Căci, pe lângă imensa pierdere în oameni și materiale, Republica sovietică socialistă rusă a fost forțată să părăsească teritoriile întinse din suprafața sa, și să renunțe astfel la nenumărate bogății ale producției pământului, precum și la o însemnată rețea de drumuri și căi ferate ajunse în stăpânirea germană și aliată.

Ceeace pe teren militar s'a făcut în 25

de ani, ca armată și armament, trebuind să se ia dela gura țaranului și a muncitorului, s'a pierdut aproape în întregime numai într'un an de zile.

În al doilea an de războiu, armatele germano-române au pătruns adânc în inima Rusiei, și au pus stăpânire pe mai mult de un milion și jumătate km. pătrați, ca teritoriu ocupat, ceea ce ar fi cam cât suprafața Germaniei, Franței și Regatului Unit al Mării Britanii la un loc.

Această suprafață ocupată formează jumătatea cea mai productivă, deci cea mai valoroasă a Rusiei europene, privită din toate punctele de vedere.

Aci se află grâнарul Rusiei și tot aci mineralele cele mai multe.

Nu este pentru nimeni necunoscut, din cei ce s'au ocupat de istoria popoarelor, că aci a fost temelul Rusiei ca stat economic, aci industriile cele mai înfloritoare și tot aci populația cea mai deasă.

Ukraina este regiunea cea mai rodnică din punct de vedere agricol, aceea care a prezentat pentru Soviete o importanță hotărîtoare din punct de vedere economic.

O statistică sovietică arată că Ucraina a dat 30% din cantitatea totală de cereale, produsă de agricultura sovietică. Încât sovietele au pierdut până acum, mai mult de jumătate din producția de grâu.

Tot Ucraina a participat cu 83% din cantitatea totală de sfeclă de zahăr, 53% produse grădinărit și alte procente tot așa de mari în alte ramuri de producție.

Regiunea Krivoi-Rog (Ucraina de Sud) a produs în 1937, peste 16 milioane tone cărbuni, din totalul de 27 milioane tone, adică peste 60%.

Tot așa s'au dus: marele bazin minier de lângă Kerçi (Crimeia); apoi uzinele de fier Dnipropetrowsk, Zaporojie (Cotul Niprului), Stalino, ș. a.

Cine știe, deasemeni, cât de nesfârșite posibilități dă problemei transporturilor o rețea de căi ferate bine organizată, poate să-și dea seama ce pierderi au suferit Sovietele și în această privință, când armatele germano-române au pus stăpânire pe o bună parte din liniile de drum de fier ale Rusiei,

Centrul rețelei de căi ferate ale Sovietelor este astăzi Moscova. De aci radiază linii spre cele mai de seamă puncte ale republicei.

Prin aceste rețele de comunicație se făcea respirația statului sovietic. Căci, într'o împărăție unde ținuturile bogate trebuiau să întrețină și stepele sărace, — fără căi de comunicație și transporturi organizate nu este cu puțință o continuare de viață normală.

Baza acestor căi de comunicație cade azi în stăpânirea armatelor biruitoare germano-române. Ori, stăpânind baza, dela sine se înțelege că se slăbesc până la paralizare și celelalte părți ale triumphiului de drumuri de fier de care pomenirăm.

Căzând în stăpânire germană, toate aceste artere de circulație au fost reparate și îmbunătățite, fiind apoi de mare folos armatelor ocupante.

Nu mai vorbim, că în ținuturile ce le-au mai rămas libere, căile ferate și șoselele atât de trebuitoare ducerii războiului pentru aprovizionări, transporturi

de muniții, întăriri și rezerve, — sunt rare de tot și aproape de neîntrebuințat.

Ori, este un adevăr cunoscut de toată lumea și el nu suferă desmințire: cine se poate mișca cu ușurință dela un punct la altul, cine poate transporta cele de trebuință, acela hotărăște biruințele.

E adevărat, și aliații, și noi, am avut mari greutăți de trecut în marșul miilor de kilometri pe care l-am făcut de când am început războiul. Dar pierderile sunt de neasemuit mai mari decât cele ale noastre. Noi am dus tot războiul pe pământ străin. Trebuie să sfințim prin recunoștință pe acești soldați aliați și pe soldatul nostru, că prin jertfa lor, ei au împins lupta departe de țările lor, ferindu-ne pe noi cei din spatele frontului de lipsuri, de sărăcia războiului dus pe pământul tău, — și mai ales, de toate necazurile și amărăciunile neapărat legate de războiu, când acesta se face în țară la tine.

În teritoriile ocupate, armata germană a organizat așa fel viața, ca urmările

crâncenului războiu ce s'a dat să nu mai fie cunoscute în toată grozăvia lor.

În teritoriile neocupate, însă, acolo, unde se svârcolesc ultimele rămășițe de armată sovietică adusă din pustiurile Siberiei, foamea, mizeria și tot cortegiul legat de ele, fac nesfârșit șirul de victime datorite războiului, iar viața a ajuns să fie cu neputință. O pâine se plătește, ca în vremurile revoluției, cu sute de ruble — dacă se găsește și așa — un ou la fel, iar de carne nici vorbă nu mai poate fi.

Gerul, viscolirile iernei aspre, fac și ele ravagii în populația civilă sărăcită și înebunită de lipsuri, terorizată de cea mai grea suferință, foamea.

Este destul să reamintim, că vara trecută, sovietul suprem comunist a dat acele circulări de pomină, ca fiecare gospodar să-și aducă și să-și facă rost de surcele pentru foc, fiind cunoscută lipsa de lemne pe tot întinsul stepei ruse.

Cu forțele armatei sleite, cu hrana și munițiile aproape de secătuire, — fiindcă își dau seama de groaznicul sfârșit ce se apropie — sovieticii au pornit ofensiva

dela jumătatea lui Noemvrie. Au băgat divizii peste divizii din ce mai rămăsese în tundra Siberiei ca grijă pentru vremuri grele. Au atacat cu toate rezervele de tancuri și cu cele căpătate dela aliați, și nădăjduind că iarna le va aduce mai mult noroc, au concentrat tot ce au mai putut aduna din milițiile roase de foame și mizerie, năpustindu-se desperați să apuce ce-or mai apuca, fiindcă în Primăvară, o astfel de nădejde se va topi odată cu zăpezile stepei, îndată ce va ieși dintre cețuri, soarele.

Au izbutit, cu maximum de sforțări — într'o iarnă întreagă — să aibă unele succese cari sunt însă departe de a hotărî lupta în Răsărit.

Prin pierderile incercate, bilanțul luptelor din această iarnă însemnează pentru ei de-a dreptul război pierdut. Aceasta se va vedea dealtfel curând, când ultimele rămășițe de siberieni vor înceta să mai lupte. Ei își vor da seama că strădaniile sunt zadarnice, că nu poate nimeni să moară pentru a face ambiția Evreilor ajunși la conducerea marelui popor rus.

1984

Deocamdată, acest bilanț însumează: milioane de soldați morți; material de război fără șir, pierdut; teritorii și bogății părăsite; iar în spatele frontului, foamea și mizeria încheie cortegiul morții unui regim doborât prin propriile sale păcate.

Bolșevismul se apropie așa dar cu pași repezi de pieire.

Purtând în suflet amintirea celor mai mari nenorociri pe cari ni le-a adus și a celor mai mari primejdii cu cari ne-a amenințat ființa Neamului nu putem rămâne cu mâinile încrucișate. Mai ales acum, când dușmanul e trântit la pământ și când doar mai încearcă cu ultimul răsuflăt să se ridice, când am făcut atâtea jertfe ca să ajungem până aci, e o datorie de bunii Români, să ne ridicăm toți ca unul, la sate, la orașe, la plug și în fabrici, pentru a sprijini lupta soldatului nostru.

Numai așa vom avea mâine dreptul la liniște și la libertate, numai așa ne vom fi făcut datoria pentru asigurarea unui viitor mai bun celor ce vor veni după noi!

BIBLIOTHECA CENTRAL UNIVERSITATIS LIBR 191

Imprimeriile „Dacia Traiană”

'70 JUL 18 1893

CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY